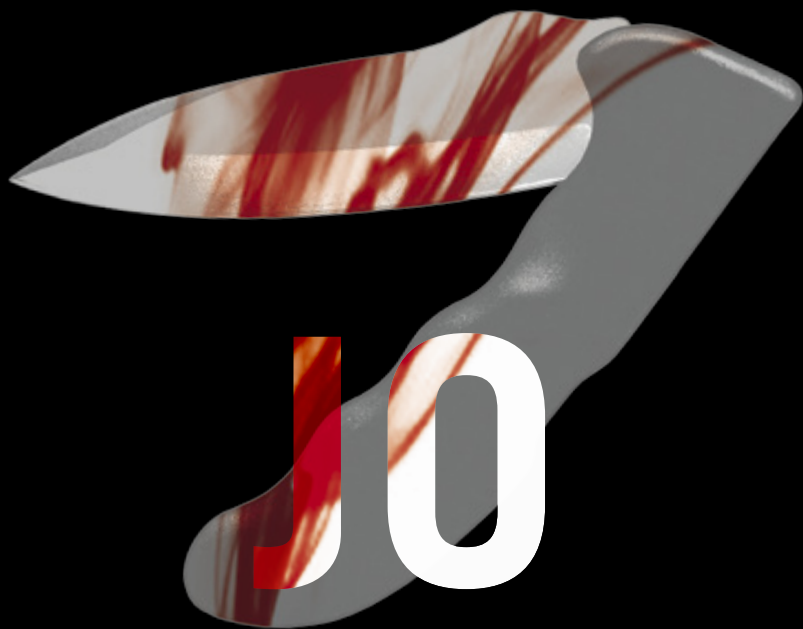

»Valtavan viihdyttävä ja häikäisevän synkkä.»

DAILY EXPRESS

MACBETH

JO
NESBØ

JOHNNY
Kniga

Jo Nesbø

Macbeth

SUOMENTANUT OUTI MENNA

JOHNNY
Kniga

Copyright © Jo Nesbø 2018
First published by Hogarth, an imprint of Vintage.
Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.
Jo Nesbø has asserted his right to be identified as the author
of this Work in accordance with the Copyright,
Design and Patents Act 1988.

Johnny Kniga Kustannus,
an imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314 (Lönnrotinkatu 18), 00101 Helsinki
www.johnnykniga.fi

JOHNNY
Kniga

ISBN 978-951-0-43153-5
PAINETTU EU:SSA

OSA I

1

LÄPIKUULTAVA SADEPISARA putosi taivaalta pimeyden läpi kohti alhaalla hämöttävän likaisen satamakaupungin värjyviä valoja. Luoteistuulen kylmien puuskien työntämänä pisara ajautui kaupunkia pitkittäin halkovan kuivuneen joenuoman ja poikittain halkovan lakkautetun junaradan ylle. Neljä neliön muotoista aluetta, joihin kaupunki oli jaettu, oli numeroitu kellotaulun mukaisesti. Muita nimiä niillä ei sitten ollutkaan. Ainakaan sellaisia, jotka asukkaat olisivat muistaneet. Ja jos samaisiin asukkaisiin törmäsi kaukana kotoa ja heiltä kysyi, mistä he olivat lähtöisin, saattoivat nämä väittää etteivät muistaneet nimeltä edes kotikaupunkiaan.

Sadepisara tummui kirkkaan kuultavasta harmaaksi lävistäessään noki- ja saastekerroksen, joka leijui kaupungin yllä sitkeästi, vaikka tehtaat oli viime vuosina lakkautettu yksi toisensa jälkeen. Vaikka työttömillä ei ollut enää varaa lämmittää uunejaan. Ja huolimatta kovasta, oikukkaasta tuulesta ja jatkuvista sateista, jotka eräiden väitteiden mukaan olivat lisääntyneet neljännesvuosisataa aiemmin, kun jälkimmäinen maailmansota oli lopetettu kahdella atomipommilla. Toisin sanoen samaan aikaan kun Kennethistä oli tullut kaupungin poliisimestari. Työhuoneestaan poliisin päämajan ylimmästä kerroksesta poliisimestari Kenneth oli hallinnut kaupunkia mielivaltaisesti kaksikymmentäviisi vuotta riippumatta siitä, kuka istui pormestarin pallilla tai mitä pääkaupungin, Capitolin, isot herrat sanoivat tai olivat tekemättä sille, että maan toiseksi suurin ja aikoinaan tärkein

teollisuuskaupunki oli hiljalleen hukkumassa korruption, konkurssiin, rikollisuuteen ja kaaokseen. Mutta johtuipa ilmastonmuutos Kennethistä, atomipommeista tai yksinkertaisesti huonosta muistista, kaupunkilaisten mielissä oli vihdoin herännyt toivo. Kuusi kuukautta sitten poliisimestari Kenneth oli tipahtanut tuolilta kesämökkillään, saanut halvauskohtauksen ja kolme viikkoa myöhemmin kuollut. Kaupunki oli kustantanut hautajaiset – kyseinen pykälä oli aikoinaan lisätty kaupungin sääntöihin juuri Kennethin aloitteesta – ja diktaattorin arvolle sopivien juhlallisuuksien jälkeen kaupunginvaltuusto ja pormestari Tourtell olivat nimittäneet uudeksi poliisimestariksi Duncanin, leveäotsaisen piispan pojan ja Capitolin järjestäytyneen rikollisuuden torjuntayksikön johtajan.

Valinta oli ollut yllättävä, koska Duncan ei poliisina edustanut perinteistä poliittisesti pragmaattista koulukuntaa vaan uutta korkeasti koulutettujen poliisijohtajien sukupolvea, joka kannatti uudistuksia, avoimuutta, korruption kitkemistä ja siirtymistä nykyaikaan toisin kuin enemmistö kaupungin vaaleilla valituista, omaa etuaan ajavista poliitikoista.

Ja kaupunkilaisten toivo rehellisestä ja suoraselkäisestä poliisimestarista, joka visionäärin lailla nostaisi kaupungin takaisin jaloilleen, oli saanut lisää tulta alleen Duncanin vaihtaessa vanhat poliisijohtajat henkilökohtaisesti valitsemiinsä nuoriin, turmeltumattomiin idealisteihin, jotka aidosti halusivat tehdä kaupungista paremman paikan asua.

Tuuli kuljetti sadepisaraa yli 4. kaupunginosan länsipuolen ja kaupungin korkeimman pisteen: studion katolla töröttävän radiomaston. Sisällä studiossa ärrävikainen, yksinäinen ja alati moraalisen tuohtumuksen vallassa oleva radioääni Walt Kite toi julki toivonsa siitä, että kaupunki oli vihdoin saanut pelastajan. Kennethin eläessä Kite oli ainoana uskaltanut avoimesti kritisoida poliisimestaria ja syyttää tätä edes joistakin tämän tekemistä rikoksista. Moni arveli, että Kite oli selvinnyt hengissä nimenomaan yksinäisyytensä

ansioista. Hän oli liian näkyvä voidakseen kadota kenenkään huomaamatta. Tänä iltana Kite kertoi siitä kuinka kaupungin johto tekisi voitavansa saadakseen takaisin valtuudet, jotka Kenneth oli haalinut itselleen jotta hänellä poliisimestarina olisi käsissään todellinen valta päättää kaupungin asioista. Mikä paradoksaalisesti onnistuessaan tarkoittaisi, ettei Kennethin seuraajalla, demokraattisesti ajattelevalla poliisimestari Duncanilla, olisi enää riittävästi valtuuksia tavoittelemiensa uudistusten toteuttamiseen. Edelleen Kite totesi, että tulevaisuudessa pormestarinvaaleissa »... Tourtellilla, istuvalla ja siksi maan läskeimmällä pormestarilla, ei ollut lainkaan vastaehdokkaita. Ei ensimmäistäkään. Sillä kenestä olisi vastusta kilpikonalle, jonka raivostuttavasta, kansanomaisen joviaaliuden ja moraalisen tahrattomuuden kilvestä kimposivat kaikki kriittiset argumentit. Sitä paitsi vaikka joku onnistuisi puhkaisemaan kilven ja löytäisi raskauttavia todisteita Tourtellia vastaan, meidän kilpikonnamme on niin lihava ja pormestarin toimiston ovi niin kapea, että häntä on fyysisesti mahdoton kammata sieltä ulos.»

4. kaupunginosan itäpuolella sadepisara ohitti Obeliskin, lasiseinäisen 21-kerroksisen kasinohotellin, joka törrötti valaistuna keskisormena kaupungin nelikerroksisten rakennusten mustanruskeasta massasta. Tehtaiden alasajo ja työttömyyden lisääntyminen paradoksaalisesti kasvattivat kaupunkilaisten intoa tuhlata olemattomat rahansa kaupungin kahdessa kasinossa.

»Kaupunki, joka lakkasi antamasta ja ryhtyi ottamaan», Kite pääsasi radiossa. »Ensin lakkautettiin teollisuus, sitten suljettiin rautatiet, ettei kukaan pääsisi pois. Sen jälkeen alkoi ihmisten douppaaminen huumeilla, joita myytiin siellä mistä ennen sai ostaa junalippuja. Niin että heidät voitiin ryöstää kaikessa rauhassa. En olisi uskonut sanovani tätä, mutta minulla on ikävä ahneita teollisuuspohattoja. Heidän edustamansa ala oli sentään kunniallinen verrattuna niihin kolmeen alaan, joilla voi yhä rikastua: kasinoalaan, huumekauppaan ja politiikkaan.»

3. kaupunginosassa tuuli pyyhki poliisitaloa, Kasino Invernessiä ja katuja, joilta sade oli häätänyt useimmat sisätiloihin mutta missä jotkut silti kiiruhtivat jotakin etsien tai jonnekin paeten. Päärautatie-asemaa, joka oli yhä täynnä haamuja ja matkustajia, vaikka junat olivat lakanneet kulkemasta. Niiden haamuja, jotka olivat muinoin rakentaneet kaupungin uskoen teknologiaan, itseensä, työmoraa-liinsa, jumalaansa ja seuraajiinsa. Matkustajia, jotka reissasivat kellon ympäri avoinna olevilla huumemarkkinoilla ja ostivat lientä – matkalipun joka lupaili taivaita mutta takasi helvetin. 2. kaupunginosassa tuuli ulvoi kaupungin suurimpien mutta äskettäin lakkautettujen tehtaiden Gravenin ja Estexin savupiipuissa. Tehtaissa oli valmistettu metallilejeerinkiä, kummassakin omaansa. Tarkkaa koostumusta eivät tiedäneet edes ne, jotka olivat seisleet uunien ääressä. Ainoa varma tieto oli, että korealaiset olivat alkaneet valmistaa samoja lejeerinkejä halvemmalla. Kenties kaupungin ilmapiiristä johtui, että rappio tuntui näkyvän jo nyt, tai ehkä se oli vain kuvitelmaa, ehkä kaiken takana oli tieto konkurssista ja perikadosta, minkä vuoksi tyhjenneet ja hiljentyneet tehtaot seisoivat Kiten sanoin »... kapitalismin puhtaiksi ryöstettyinä katedraaleina luopioiden ja uskonsa menettäneiden kaupungissa.»

Saderintama kulki kaakkoon päin yli rikkinäisten katulamppujen ja katujen, joilla sakaalit nojailivat talojen seiniin suojautuen hellittämättömältä vihmalta ja tähyillen saaliseläimiä, jotka riensivät kohti valoa ja turvaa. Tuoreessa haastattelussa Kite oli kysynyt poliisimestari Duncanilta, miksi ryöstetyksi tulemisen riski oli heidän kaupungissaan kuusi kertaa suurempi kuin Capitolissa, ja Duncan oli vastannut olevansa iloinen siitä, että sai vihdoinkin helpon kysymyksen: koska työttömiä oli kuusi kertaa enemmän ja narkomaaneja kymmenen kertaa enemmän.

Satama-alueella lojui töhrittyjä kontteja ja rähjäisiä rahtilaivoja, joiden kapteenit olivat tavanneet satamalaitoksen korruptoituneita edustajia autoissa paikoissa ja ojentaneet heille ruskeita kirjekuoria,

jotka takasivat nopeammat rantautumisluvat ja satamapaikat, sum-
mia jotka varustamot kirjaisivat muut kulut -sarakkeeseen vanhojen,
etteivät enää koskaan toimittaisi yhtäkään lastia tähän kaupunkiin.

Yksi rahtilaivoista oli MS »Leningrad», neuvostoliittolaisalus,
jonka rungosta sade huuhtoi mukanaan niin paljon ruostetta, että
näytti kuin satama-allas olisi ollut punaisena verestä.

Sataman kaksikerroksisissa puisissa rakennuksissa oli varastoja,
satamakonttori ja suljettu nyrkkeilykerho. Sadepisaran matka jatkui
yhden satamarakennuksen katolla palavan sähkölampun valokeilaan,
mistä se seinän ja ruosteisten konttien lomitse leijailtuaan laskeutui
häränsarvelle. Se valui sarvea pitkin moottoripyöräkypärälle, johon
sarvi oli kiinnitetty, ja tipahti nahkatakin selkämykselle, johon oli
kirjailtu goottisin kirjaimin teksti »NORSE RIDERS». Takilta
sadepisara valui punaisen Indian Chief -moottoripyörän satulalle
ja lopulta keskelle pyörivää takarengasta, missä se lakkasi olemasta
pisara ja renkaasta pois singottuaan sulautui saastuneeseen veteen,
kaupunkiin, kaikkeuteen.

Punaisen moottoripyörän vanavedessä seurasi yksitoista muuta.
Ne kaikki ajoivat saman, pimeän kaksikerroksisen satamarakennuk-
sen katolla palavan lampun alitse.

Valo lankesi ikkunasta satamarakennuksen toisen kerroksen
toimistohuoneeseen kädelle, joka lepäsi työpaikkailmoituksen
päällä. MS »Glamisiin» etsittiin keittiöhenkilökuntaa. Sormet oli-
vat pitkät ja hoikat kuin konserttipianistilla, ja kynnet hyvin hoide-
tut. Vaikka kasvot olivat varjossa eikä sinisten silmien intensiivistä
katsetta, jyrkää leukaa, ohuita, ahnaita huulia ja hyökkäävältä
nokalta näyttävää nenää voinut erottaa, vinottain kasvojen poikki
leukaluusta otsaan kulkeva, valkoista tähdenlentoa muistuttava arpi
hohti hämärässä.

»He ovat täällä», komisario Duff sanoi toivoen, etteivät huume-
yksikön miehet havaitsisi pientä, tahatonta värinää hänen äänessään.

Hän oli olettanut, että Norse Riders lähettäisi kolme neljä, enintään viisi miestä hakemaan huumelastia. Mutta nyt hän laski kaksitoista moottoripyörää karavaanissa, joka mateli hitaasti esiin pimeydestä. Kahden viimeisen pyörän päällä oli kaksi miestä. Eli yhteensä neljätoista vastaan hänen yhdeksää miestänsä. Ja mitä todennäköisimmin Norse Riderit olivat aseistettuja. Raskaasti aseistettuja. Ja kuitenkin äänihuulten värinä ei johtunut voimasuhteiden epätasaisuudesta. Vaan siitä että Duffin hartain toive oli juuri toteutunut. Saattueen kärjessä ajoi *hän*; Duffin tavoitteleva mies oli vihdoinkin kätten ulottuvilla.

Mies ei ollut näyttäytynyt missään moneen kuukauteen, mutta kellään muulla ei ollut samanlaista kypärää eikä samanlaista punaista Indian Chief -moottoripyörää, joita New York Police Department oli huhujen mukaan valmistuttanut salaisesti vuonna 1955. Pyörän kylkeen kiinnitetyn käyrän tupen yläpuolella kiilteli teräs.

Sweno.

Jotkut olivat väittäneet, että hän oli kuollut, toiset taas että hän oli paennut ulkomaille, vaihtanut henkilöllisyytensä ja leikkauttanut vaaleat palmikkonsa ja istuskeli nykyään terassilla Argentiinassa nauttimassa eläkepäivistä ja ohuista pikkusikareista.

Mutta siinä hän nyt oli. Rikolliskoplan johtaja ja poliisinmurhaaja, joka oli Kersantin kanssa perustanut Norse Riders -jengin maailmansodan jälkeen. He olivat houkuttelleet mukaan nuoria, juurettonia miehiä lähinnä tehdastyöläisten lahoavista talonrötöisköistä viemärinhajuisen joen rannoilta, ja treenanneet, kouluttaneet ja aivopesseet heistä pelottomia sotilaita, joita Sweno saattoi käyttää omiin tarkoituksiinsa: kaupungin valtaamiseen ja kasvavien huumemarkkinoiden monopolisointiin. Jonkin aikaa oli näyttänyt siltä että Sweno voisi jopa onnistua. Kenneth ei nimittäin poliisitalon johtajana ollut kyennyt pysäyttämään häntä, pikemminkin päinvastoin – Sweno oli saanut ostetuksi sieltä kaiken tarvitsemansa avun. Ongelmana oli kilpailu. Hekaten omatekoinen huume, liemi, oli parempaa ja hal-

vempaa ja sitä oli aina tarjolla yllin kyllin. Mutta mikäli Duffin saama nimetön vihje piti paikkansa, oli tämänkertainen huumelasti niin iso, että Norse Ridersin tarve olisi tyydytetty pitkäksi aikaa. Niin Duff oli toivonut kykenemättä täysin uskomaan näkemäänsä lukiessaan kirjeen; lyhyet, koneella kirjoitetut rivit, jotka oli osoitettu suoraan hänelle. Se tuntui liian hyvältä ollakseen totta. Niin hyvältä, että jos hän hoitaisi tilanteen oikein, hänen uransa saattaisi ampaista nousuun. Poliisimestari Duncan ei ollut vielä nimennyt omia miehiään kaikkiin tärkeisiin tehtäviin päämajassa. Esimerkiksi jengirikollisuusyksikössä johtajan pallilla istui yhä sitkeästi yksi Kennethin vanhoista liittolaisista, ylikomisario Cawdor, jota vastaan ei ollut toistaiseksi kyetty nostamaan korruptiosyytöksiä, mutta se oli kaiketi vain ajan kysymys. Ja Duff itse kuului Duncanin miehiin. Kun oli alkanut näyttää siltä, että Duncanista saattaisi tulla uusi poliisimestari, Duff oli soittanut hänelle Capitoliin ja ilmaissut selkein, joskin aavistuksen pompöösein sanankääntein, että mikäli kaupunginvaltuusto ei nimeäisi poliisimestariksi Duncania vaan jonkun Kennethin hännystelijöistä, Duff eroaisi tehtävästään. Duncan mahdollisesti haistoi henkilökohtaisen motiivin hänen pyyteettömän uskollisuudenilmauksensa takaa, mutta entä sitten? Duff halusi vilpittömästi tukea Duncanin pyrkimystä tehdä poliiseista rehellisiä kansan palvelijoita, todellakin. Mutta hän haaveili myös työhuoneesta poliisitalon ylimmissä kerroksissa, mahdollisimman lähellä taivasta – kukapa ei olisi haaveillut? Ja hän haaveili siitä, että saisi katkaista pään ulkona olevalta mieheltä.

Swenolta.

Sweno oli keino *ja* päämäärä.

Duff katsoi kelloa. Kellonaika oli minuutilleen sama kuin kirjeessä oli ilmoitettu. Hän lepuutti hetken sormenpäitään ranteen alapuolella. Tunnusteli pulssiaan. Hän ei enää ainoastaan toivonut, hän oli tulossa uskoon.

»Onko heitä monta, Duff?» kuiskaava ääni kysyi.

»Riittävän monta tuomaan meille paljon mainetta ja kunniaa, Seyton. Ja yksi heistä on niin iso, että kun hän kaatuu, se kuuluu maan joka kolkkaan.»

Duff pyyhki huurua ikkunarudusta. Kymmenen jännityksestä hikoilevaa poliisia pienessä huoneessa. Miestä, joille tämäntyyppiset operaatiot eivät olleet arkipäivää. Huumeyksikön johtajana Duff oli itsenäisesti päättänyt, ettei näyttäisi kirjettä muille ja että käyttäisi iskuun vain omia miehiään. Korruption ja tietovuotojen perinteet olivat niin pitkät, ettei hän voinut ottaa riskejä. Niin Duff ainakin vastaisi poliisimestari Duncanille, kun häneltä kysyttäisiin. Mutta arvostelevia kysymyksiä tuskin tulisi kovin paljon, kun tuloksena olisi kaikkien aikojen suurin huumetakavarikko ja kolmetoista Norse Rideria napattuina itse teosta.

Kolmetoista, nimenomaan. Ei neljäätoista. Yksi kaatuisi taistelussa. Jos siihen vain tulisi tilaisuus.

Duff kiristeli hampaitaan.

»Sanoit, ettei niitä olisi kuin neljä tai viisi», huomautti Seyton, joka oli tullut ikkunan ääreen.

»Pelottaako, Seyton?»

»Ei, mutta sinun pitäisi pelätä, Duff. Tässä huoneessa on yhdeksän miestä, joista ainoastaan minulla on kokemusta näin vaarallisista operaatioista.» Seyton puhui ääntään korottamatta. Hän oli laiha, kalju ja jänteikäs mies, jonka poliisinuran pituudesta Duffilla ei ollut varmuutta – Duff tiesi vain hänen toimineen poliisina jo Kennethin valtakaudella. Duff oli yrittänyt päästä eroon Seytonista. Ei siksi, että hänellä olisi ollut konkreettisesti jotain miestä vastaan, vaan koska Seytonissa oli jotain, mitä hän ei osannut määritellä mutta joka aiheutti hänessä voimakkaita inhontunteita.

»Mikset kutsunut Kaartia apuun, Duff?»

»Mitä pienempi joukko operaatioon osallistuu ... »

»... sitä vähemmän on niitä, joiden kanssa sinun täytyy jakaa kunnia. Sillä ellen näe väärin, tuo tuolla on joko haamu tai Sweno omassa

persoonassaan.» Seyton osoitti nyökäten MS »Leningradin» maihinnoususillan eteen pysähtynyttä Indian Chief -moottoripyörää.

»Sanoiko joku Sweno?» kysyi pelokas ääni pimeydestä heidän selkensä takaa.

»Sanoi, ja meillä näyttää olevan vastassa täysi tusina miehiä», Seyton sanoi irrottamatta katsettaan Duffista. »Vähintään.»

»Ei helvetti», joku mutisi.

»Eikö meidän pitäisi soittaa Macbethille?» kysyi kolmas.

»Kuulitko?» Seyton sanoi. »Jopa omat miehesi haluavat luovuttaa operaation Kaartille.»

»Turpa kiinni!» Duff kivahti. Hän kääntyi ja osoitti seinälle kiinnitettyä ilmoitusta. »Tuossa sanotaan, että MS 'Glamis' lähtee Capitoliin perjantaina kello nollakuusisataa ja etsii työntekijöitä laivan kapyysiin. Olette suostuneet tähän operaatioon, mutta saatte kaikin mokomin hakea pestiä laivasta, jos se miellyttää enemmän. Annan siunaukseni. Palkka on kuulemma parempi, ja ruoka myös. Käsi pystyyn.»

Duff tihrusti pimeässä seisovaa kasvotonta, liikkumatonta massaa yrittäen tulkita hiljaisuutta. Haasteen heittäminen alkoi kaduttaa häntä välittömästi. Mitä jos jonkun käsi oikeasti nousisi? Normaalisti hän vältti joutumasta tilanteisiin, joissa oli riippuvainen muista, mutta tänään hän tarvitsisi jokaista miestä. Hänen vaimonsa sanoi, että hän tykkäsi toimia yksin, koska ei pitänyt ihmisistä. Siinä saattoi olla perää, mutta totuus oli pikemminkin päinvastainen. Ihmiset eivät pitäneet hänestä. Harva aktiivisesti inhosi häntä, mutta hänessä, mahdollisesti hänen persoonassaan, tuntui olevan jotain mikä sai ihmiset kaihtamaan hänen seuraansa. Hän ei vain tiennyt mitä. Hän tiesi ulkonäkönsä ja itsevarmuutensa vetoavan tietäntyyppisiin naisiin, ja hän oli kohtelias, ammattitaitoinen ja älykkäämpi kuin useimmat hänen tuntemansa ihmiset.

»Kukaan ei innostunut, niinkö? Selvä, siinä tapauksessa edetään suunnitelmien mukaan, joskin pienin muutoksin. Seyton ottaa kolme miestänsä ja lähestyy vihollista oikealta, kun pääsemme ulos – te

huolehditte saattueen jälkimmäisestä puoliskosta. Minä otan kolme miestä ja lähestyn saattuetta vastaavasti vasemmalta. Sivart, juokse sinä suoraan vasemmalle, kaarra pimeyden turvin Norse Ridersien taakse maihinnoususillalle ja valvo, ettei kukaan pääse livahtamaan laivaan. Onko kaikki selvää?»

Seyton yskäisi. »Sivart on nuorin ja ... »

»...nopein», Duff keskeytti. »En pyytänyt vastaehdotuksia. Halusin tietää, ovatko kaikki ymmärtäneet ohjeet.» Hän katsoi edessään olevia ilmeettömiä kasvoja. »Tulkitsen vaikenemisen myöntymisen merkiksi.» Hän käänsi katseensa takaisin ikkunaan.

Lyhyt, länkisäärinen mies, jolla oli päässään kapteeninlakki, vaappui kaatosateessa maihinnoususilta alas ja pysähtyi punaisen moottoripyörän selässä istuvan miehen eteen. Ajaja ei ollut riisunut kypäräänsä vaan ainoastaan avannut visiirin, eikä hän ollut myöskään sammuttanut moottoria. Hän istua röhnötti pyöränsä satulassa jalat harallaan ja kuunteli kapteenia. Kypärän alta sojotti kaksi vaaleaa palmikkoa, jotka ulottuivat Norse Ridersin logoon asti.

Duff veti henkeä. Ja tarkisti pistoolinsa.

Pahinta oli, että Macbeth oli soittanut, koska hän oli saanut puhelimitse saman nimettömän vihjeen kuin Duffkin ja tarjonnut Kaartia apuun. Mutta Duff oli kieltäytynyt vedoten siihen, että kyse oli vain yhden vaivaisen kuorma-auton takavarikoinnista, ja pyytänyt Macbethia pitämään vihjeen omana tietonaan.

Viikinkikypärämiehen merkistä hänen vierelleen ajoi toinen moottoripyörä, ja Duff erotti kersantinnatsat kuskin nahkatakin hihassa, kun tämä avasi salkun ja näytti sitä laivan kapteenille. Kapteeni nyökkäsi ja nosti kätensä pystyyn, ja hetken päästä kuului öljymättömän raudan kirskuntaa, ja nosturin valot syttyivät ja puomi heilahti laiturin reunan yli.

»Hetki lähestyy», Duff sanoi. Hänen äänensä oli muuttunut vakaammaksi. »Odotetaan, kunnes huumeet ja rahat ovat vaihtaneet omistajaa, ja isketään sitten.»

Vaitonaisia nyökkäyksiä hämärässä. Suunnitelmat oli käyty läpi tarkasti, mutta kuten todettua, he olivat etukäteen odottaneet enintään viittä kuriiria. Olisiko Sweno voinut saada vihjeen mahdollisesta poliisioperaatiosta, senkö takia miehiä oli niin paljon? Ei, siinä tapauksessa koko homma olisi peruttu.

»Haistatko sinäkin sen?» Seyton kuiskasi hänen vierestään.

»Minkä?»

»Heidän pelkonsa.» Seyton pani silmät kiinni, ja hänen sieraimensa värisivät.

Duff tuijotti ulos sateiseen yöhön. Olisiko hän tässä tilanteessa hyväksynyt Macbethin ja Kaartin avun? Duff hiveli pitkällä sormillaan kasvojen poikki kulkevaa arpea. Sitä oli myöhäistä miettiä nyt, hänen olisi vain hoidettava homma kotiin – tätä hän oli aina odottanut. Sweno oli täällä, ja Macbeth ja Kaarti uinuivat omissa sängyissään.

Macbeth makasi selällään ja haukotteli. Hän kuunteli yläpuolellaan ropisevaa sadetta. Tunsi lihastensa jännittyvän aavistuksen ja kääntyi kyljelleen.

Valkotukkainen mies raotti pressua ja ryömi sisään. Istahti hytis-ten ja kiroili pimeydessä.

»Kastuitko, Banquo?» Macbeth kysyi ja kohottautui nojaten kämmeniään allaan olevaan karheaan kattopahviin.

»On se nyt saatanasta, että vanhan, kihdin runteleman äijän pitää asua tällaisessa perslöpikaupungissa. Olisi pitänyt vain jäädä eläkkeelle ja muuttaa maalle. Hankkia pieni talo Fifestä tai jostain sieltä päin, istuskella verannalla, nauttia auringosta ja kuunnella mehiläisten surinaa ja lintujen laulua.»

»Ai sen sijaan, että kökötät keskellä yötä katolla konttisatamassa? Et voi olla tosissasi.»

He nauroivat hiljaa.

Banquo sytytti kynälampun. »Halusin näyttää sinulle tämän.»

Macbeth otti lampun ja suuntasi valon Banquon antamiin piirustuksiin.

»Gatling. Melkoinen kaunotar konetykiksi, vai mitä?»

»Eihän kukaan ole sen ulkonäköä kritisoinutkaan.»

»No näytä näitä Duncanille. Kerro, että Kaarti tarvitsee tällaisen. Nyt.»

Macbeth huokaisi. »Ei hän kuuntele.»

»Selitä, että me häviämme niin kauan kuin Hekate ja Norse Riders ovat raskaammin aseistettuja kuin me. Kerro, mihin kaikkeen Gatling pystyy. Selitä, mihin te kaksi pystytte!»

»Duncan ei suostu lisäämään aseiden käyttöä, Banquo. Syistä, jotka meidän pitäisi ehkä hyväksyä. Sen jälkeen kun hänestä tuli poliisimestari, aseellisia välikohtauksia on ollut harvemmin.»

»Kaupungin väestömäärä on edelleen laskussa rikollisuuden takia.»

»Mutta nyt on päästy hyvään alkuun. Duncanilla on suunnitelma. Ja hän haluaa oikeita asioita.»

»Niin, niin, en väitä vastaan. Duncan on hyvä mies.» Banquo ähkäisi. »Mutta naiivi. Tällä aseella me saisimme hommiin vauhtia, ja ...»

Hiljainen läpsäytys pressuun keskeytti heidät. »Lastia on ruvettu purkamaan, pomo.» S-vika paljasti, että puhuja oli Olafson, Kaartin uusi nuori tarkka-ampuja. Samaten nuori Angus mukaan laskettuna heitä oli yhteensä vain neljä, mutta Macbeth tiesi, että kuka tahansa kahdestakymmenestäviidestä kaartilaisesta olisi epäröimättä suostunut värjötteleämään satamassa heidän kanssaan.

Macbeth sammutti lampun, antoi sen takaisin Banquolle ja sujautti piirustukset Kaartin mustan nahkatakkin povitaskuun. Sitten hän avasi pressun ja ryömi mahallaan katon reunalle.

Banquo ryömi hänen viereensä.

Heidän edessään MS »Leningradin» kannen yläpuolella, valonheittimen valokeilassa, leijui esihistorialliselta näyttävä armeijanvihreä kuorma-auto.

»ZIS-5», Banquo kuiskasi.

»Sodan ajoilta?»

»Jep. S niin kuin Stalin. Mitä arvelet?»

»Arvelen, että Norse Riders on tullut isommalla porukalla kuin Duff oletti. Sweno on selvästi huolissaan.»

»Luuletko, että hän epäilee poliisin tietävän jotain?»

»Jos epäilisi, hän ei olisi tullut. Hän pelkää Hekatea. Hän tietää, että Hekatella on isommat korvat ja silmät kuin meillä.»

»Mitä tehdään?»

»Odotetaan ja katsotaan. Ehkä Duff selviää omin voimin. Muussa tapauksessa me puutumme peliin.»

»Tarkoitatko, että olet raahannut nämä ensiluokkaiset nuoret tänne keskellä yötä pelkästään katsomaan?»

Macbeth naurahti hiljaa. »Tuleminen oli vapaaehtoista, ja varoitin, että täällä voi olla tylsää.»

Banquo pudisteli päätään. »Sinulla on liikaa vapaa-aikaa, Macbeth. Hankkisit perheen.»

Macbeth levitteli käsiään. Hymy valaisi hänen tummat, leveät, parrakkaat kasvonsa. »Sinä ja pojat olette minun perheeni, Banquo, tarvitsenko vielä muuta?»

Olafson ja Angus myhäilivät tyytyväisinä heidän takanaan.

»Milloin tuo kakara kasvaa aikuiseksi?» Banquo mutisi huokaiten ja pyyhki vettä Remington 700 -kiväärin kiikaritähtäimestä.

Bonuksella oli kaupunki jalkojensa juuressa. Ikkuna hänen edessään ulottui lattiasta kattoon, ja ilman matalaa pilvipeitettä hän olisi nähnyt yli koko kaupungin. Hän ojensi samppanjalasia, ja toinen ratsastushousuihin ja valkoisiin hansikkaisiin pukeutuneista nuorukaisista riensi saman tien täyttämään sen. Pitäisi juoda vähemmän, sen hän tiesi. Pisarat olivat arvokkaita, mutta hänen ei tarvinnut maksaa niistä mitään. Lääkäri oli sanonut hänen olevan siinä iässä, että hänen kannattaisi miettiä elintapojaan. Mutta samppanja mais-

tui niin hyvältä. Sillä sipuli. Samppanja oli hyvää. Kuten olivat myös osterit ja ravunpyrstöt. Ja upottavan pehmeä tuoli. Ja nuoret pojat. Vaikkei hän saanutkaan koskea heihin. Toisaalta hän ei ollut koskaan edes kysynyt.

Hänet oli noudettu Obeliskin aulasta ylös kattuhuoneistoon, sviittiin, jonka toiselta puolelta avautui näkymä satamaan ja toiselta päärautatieasemalle, Työväentorille ja Kasino Invernessiin. Hänet oli ottanut vastaan iso, pehmeäposkinen mies, jolla oli ystävällinen hymy, tummat, laineikkaat hiukset ja kylmät silmät. Mies, jota kutsuttiin Hekateksi. Tai Näkymättömäksi kädeksi. Näkymättömäksi, koska vain harvat olivat nähneet hänet. Kädeksi, koska hänen toimintansa oli viimeisten kymmenen vuoden aikana koskettanut useimpia kaupunkilaisia. Tai siis hänen tuotteensa. Synteettinen huume, jota hän valmisti itse ja jota kutsuttiin liemeksi. Ja joka Bonuksen summittaisen arvion mukaan oli nostanut Hekaten kaupungin neljän rikkaimman miehen joukkoon.

Hekate käänsi katseensa kaukoputkesta, joka oli jalustalla ikkunan ääressä. »Tässä sateessa on vähän vaikea nähdä», hän sanoi, venytti ratsastushousujensa henkseleitä ja otti piipun tuolinselekämyksellä roikkuvan tweedtakkinsa taskusta. Bonus ajatteli, että jos hän olisi tiennyt muun seurueen pukeutuvan englantilaiseen metsästysasuun, hänkin olisi valinnut ylleen jotain muuta kuin tavallisen, tylsän puvun.

»Mutta nosturi on käynnissä, mikä tarkoittaa, että lastia puretaan. Oletko tyytyväinen tarjoiluun, Bonus?»

»Erinomaisen tyytyväinen», Bonus sanoi ja siemaisi kulauksen samppanjalasistaan. »Mutta täytyy tunnustaa, etten ole ihan varma, mitä me juhlimme. Ja miksi minä saan olla mukana juhlimassa.»

Hekate nauroi ja osoitti kävelykepillään ikkunaan. »Me juhlimme maisemaa, rakas kampelani. Pohjakalana olet varmaankin nähnyt vain sen, mitä on maan tasalla.»

Bonus hymyili. Hänelle ei olisi tullut mieleenkään huomauttaa tavasta, jolla Hekate puhutteli häntä. Isolla miehellä oli niin paljon

vaikutusvaltaa ja kykyä tehdä hänelle hyviä asioita. Ja vähemmän hyviä.

»Maaailma on kauniimpi ylhäältä katsottuna», Hekate jatkoi. »Ei aidompi mutta kauniimpi. Ja sitten me juhlimme tietenkin tätä.» Keppi osoitti satamaan.

»Tätä, eli?»

»Suurinta yksittäistä lastia, jonka kukaan on koskaan salakuljettanut, rakas Bonus: neljä ja puoli tonnia puhdasta amfetamiinia. Sweno on satsannut kerhon koko omaisuuden ja vähän päälle. Tuolla alhaalla näet miehen, joka on pannut kaikki munansa samaan koriin.»

»Miksi?»

»Koska hän on epätoivoinen, kuinkas muuten. Hänhän näkee, miten Ridersin keskinkertainen turkkilaistuote jää kirkkaasti kakkoseksi minun kotitekoiselle keitokselleni. Mutta noin iso erä laatuspiidiä Neuvostoliitosta tekee heistä paljousalennuksen ja alentuneiden tuontikustannusten myötä kilpailukykyisiä niin hinnan kuin laadunkin suhteen.» Hekate lasi kävelykeppinsä paksulle kokolattiamatolle ja hiveli kullattua kahvaa. »Kuvio on Swenolta fiksusti ajateltu, ja onnistuessaan hän voi järkyttää kaupungin valtasapainoa. Joten kippis varteenotettaville kilpailijoillemme.»

Hän kohotti lasinsa, ja Bonus teki kuuliaisesti samoin. Mutta juuri kun hän oli nostamassa lasin huulilleen, Hekate pysähtyi, jäi tuijottamaan lasiaan kulmat kohotettuina, osoitti jotakin ja ojensi lasin takaisin nuorukaiselle, joka alkoi heti hinkata sitä puhtaaksi hansikkaallaan.

»Swenon kannalta ikävää on», Hekate jatkoi, »että niin ison erän tilaaminen uudelta toimittajalta on melko vaikeaa tehdä sillä tavoin, etteivät alan muut toimijat saisi siitä minkäänlaista vihiä. Ja valitettavasti näyttää siltä, että joku näistä 'muista' on antanut poliisille anonyymmin mutta uskottavan vihjeen toimituspaikasta ja -ajasta.»

»Esimerkiksi te, vai?»

MACBETH JOHTAA poliisin erikoisjoukkoja, Kaartia. Hän on rakastettu johtaja ja äärimmäisen tehokas toimissaan kaupungissa, jota hallitsevat rikollisjoukkio. Myyttisen Swenon johtama moottoripyöräjengi Norse Riders ja vielä myyttisemmän Hekaten johtama huumejengi.

Macbethin rakastettu, Lady, johtaa pelikasinoa. Niin Ladyn kuin Macbethinkin tausta on karu. Mutta he ovat nousseet hierarkiassa korkealle.

Tapahtumat johtavat siihen, että tie taivasiin – ehdottomaan valtaan kaupungissa – näyttää aukenevan pariskunnalle. Siitä heille kuiskutellaan, sinne heitä ohjataan.

Ja niin kaupungissa jossa sataa aina, virtaa vuolaana veri, joka tahrii Macbethin kädet, kunnes kohtalo janoaa hänen vertaan.

Jo Nesbø on kirjoittanut mestarillisen romaanin rikoksesta ja vallanhimosta. Teos perustuu William Shakespearen samannimiseen näytelmään.